

Η Τζίλιαν έχει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία, ειδικά όσον αφορά τα μαθητικά της χρόνια. Περιέγραφε απελπιστική την κατάσταση στο σχολείο και μπορούμε να φανταστούμε τις δυσκολίες της, τη δεκαετία του 30. Οι γονείς της έλαβαν ένα γράμμα από το σχολείο λέγοντας ότι θεωρούσαν πως η Τζίλιαν έχει κάποια μαθησιακή δυσκολία. Δεν μπορούσε να καθίσει ακίνητη ή να συγκεντρωθεί. Κουνιόταν συνεχώς σπασμωδικά. (Τώρα θα έλεγαν πως έχει το σύνδρομο Ελλειμματικής Προσοχής και Υπερκινητικότητας. Αλλά ήταν τη δεκαετία του 30 και αυτό το σύνδρομο δεν είχε ακόμα ανακαλυφθεί. Δεν ήταν διαθέσιμη ασθένεια.)

Η μητέρα της αποφάσισε να την πάει σε κάποιον ειδικό. Έτσι βρέθηκε σε ένα δωμάτιο με δρύινη επένδυση μαζί με τη μητέρα της, όπου την οδήγησαν να καθίσει σε μια καρέκλα στο βάθος. Καθόταν εκεί, πάνω στα χέρια της για 20 λεπτά, ενώ αυτός ο άντρας μιλούσε με τη μητέρα της για τα προβλήματα που είχε η Τζίλιαν στο σχολείο. Άκουγε να μιλούν για εκείνη, να λένε ότι ενοχλούσε τους άλλους, δεν καθόταν ποτέ ήσυχη, πήγαινε τις εργασίες της πάντα αργά και διάφορα άλλα.

Στο τέλος ο γιατρός πήγε και κάθισε δίπλα στη Τζίλιαν και της είπε: «Τζίλιαν, άκουσα όλα αυτά που μου είπε η μητέρα σου και θα ήθελα να της μιλήσω ιδιαίτερα. Περιμένε εδώ, θα γυρίσουμε, δε θ' αργήσουμε». και έφυγαν αφήνοντάς την πίσω. Αλλά βγαίνοντας από το δωμάτιο, άνοιξε το ραδιόφωνο που ήταν πάνω στο γραφείο του. Και όταν βγήκαν, είπε στη μητέρα της: «Απλά κάτσε και παρακολούθησέ τη». Και μόλις έφυγαν από το δωμάτιο, εκείνη πετάχτηκε όρθια και κουνιόταν στο ρυθμό της μουσικής. Την παρακολούθησαν για λίγα λεπτά και μετά ο γιατρός γύρισε στη μητέρα της και της είπε: «Κυρία Λιν, η Τζίλιαν δεν είναι άρρωστη, είναι χορεύτρια. Πηγαίνετε τη σε μία σχολή χορού».

Και η μαμά της το έκανε. Ποτέ δεν μπορούσε να ξεχάσει τι υπέροχα ήταν. Μπήκε σε ένα δωμάτιο γεμάτο με ανθρώπους σαν κι εκείνη. Ανθρώπους που δεν μπορούσαν να σταθούν ακίνητοι. Ανθρώπους που έπρεπε να κινηθούν για να σκεφτούν. Έκαναν μπαλέτο, κλακέτες, τζαζ, μοντέρνο χορό, σύγχρονο χορό.

Αυτό συνέβη επειδή κάποιος είδε αυτό που πραγματικά ήταν – κάποιος που ήξερε πώς να διαβάσει τα σημάδια. Κάποιος άλλος μπορεί να την έβαζε σε φαρμακευτική αγωγή για να κατευνάσει όλο αυτό που ήταν. Και τότε η Gillian Lynne θα είχε πραγματικά ένα δυσόλινο μέλλον.

ΠΗΓΗ: «Πως οι Δανοί εκπαιδεύουν τα πιο ευτυχισμένα παιδιά στο σχολείο και στην οικογένεια» της Jessica Joelle Alexander από τις εκδόσεις ΔΙΟΠΤΡΑ

